

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 96/09-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. februára 2009 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti L., a. s., B., zastúpenej advokátom JUDr. J. F., B., vedené na Ústavnom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. Rvp 20786/08 až Rvp 25750/08, ktorými namietala porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I vo veciach jej návrhov podaných 31. marca 2006 a 26. júla 2006 elektronickou formou a podpísaných zaručeným elektronickým podpisom, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti L., a. s., vedené pod sp. zn. Rvp 20786/08 až Rvp 25750/08 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 20786/08.

2. Sťažnosť obchodnej spoločnosti L., a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 5. augusta 2008 doručených 4965 sťažností obchodnej spoločnosti L., a. s., B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namietala porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) vo veciach jej návrhov podaných 31. marca 2006 a 26. júla 2006 elektronickou formou a podpísaných zaručeným elektronickým podpisom (ďalej aj „elektronické podania“).

Predmetné sťažnosti sťažovateľky sú na ústavnom súde vedené pod sp. zn. Rvp 20786/08 až Rvp 25750/08, ktorých identifikácia prostredníctvom dátumu podania žaloby, ako aj mena a priezviska žalovaného v konaní pred okresným súdom je uvedená v prílohe tohto uznesenia, ktorá je jeho neoddeliteľnou súčasťou.

Zo sťažností vyplýva, že elektronickými podaniami doručenými okresnému súdu 31. marca 2006 a 26. júla 2006 sa sťažovateľka návrhmi na vydanie platobných rozkazov domáhala voči konkrétne označeným fyzickým osobám alebo právnickým osobám (dlžníkom) zaplataenia finančnej pohľadávky s príslušenstvom. Podľa tvrdení sťažovateľky, od doručenia elektronických podaní okresný súd nevykonal v týchto veciach „... žiadny procesný úkon a to napriek tomu, že od podania návrhu uplynulo viac ako jeden a pol roka“, čoho dôkazom má byť aj skutočnosť, že do podania sťažností ústavnému súdu nebola sťažovateľka okresným súdom vyzvaná ani len na zaplataenie súdnych poplatkov za predmetné elektronické podania.

Zo sťažností ďalej vyplýva, že ku dňu ich podania ústavnému súdu neboli konania vo veciach elektronických podaní sťažovateľky doručených okresnému súdu 31. marca 2006 a 26. júla 2006 prostredníctvom kuriéra právoplatne skončené. Podľa sťažovateľky je okresný súd vo veciach jej elektronických podaní zásadne nečinný a doba konaní o nich je vzhľadom na ich predmet a povahu neprimeraná, čím malo dôjsť postupom okresného súdu

k porušeniu sťažovateľkou označeného základného práva zaručeného v ústave a práva zaručeného v dohovore.

Predmetom konaní pred okresným súdom je po skutkovej i právnej stránke jednoduchá vec (uplatnenie „*relatívne nízkej*“ peňažnej pohľadávky osvedčenej listinami prostredníctvom návrhu na vydanie platobného rozkazu). Sťažovateľka tvrdí, že v namietaných konaniach poskytuje okresnému súdu potrebnú súčinnosť.

V sťažnostiach podaných ústavnému súdu sa sťažovateľka domáhala, aby ústavný súd podľa čl. 127 ústavy rozhodol, že postupom okresného súdu vo veciach jej návrhov doručených okresnému súdu 31. marca 2006 a 26. júla 2006 bolo porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Súčasne žiadala, aby jej ústavný súd priznal v každej jednotlivej sťažnosti finančné zadosťučinenie v sume 20 000 Sk (približne 664 €) a úhradu trov konania.

Okresný súd v liste sp. zn. Spr. 3686/08 zo 4. septembra 2008 (doručenom ústavnému súdu 11. septembra 2008) a z 1. decembra 2008 (doručenom ústavnému súdu 11. decembra 2008) uviedol, že v súvislosti s elektronickými podaniami sťažovateľky sa 2. augusta 2006 konalo pracovné stretnutie, ktorého sa zúčastnili zástupcovia sťažovateľky (predseda a podpredseda predstavenstva sťažovateľky) a zástupcovia okresného súdu. Výsledkom tohto pracovného stretnutia mala byť v zmysle záznamu o stretnutí z 2. augusta 2006 táto vzájomná dohoda zúčastnených:

- „- návrhy budú predkladané v písomnej forme spolu so súdnym poplatkom,*
- k návrhom budú priložené doklady (plnomocenstvo, doklad preukazujúci podlžnosť),*
- k návrhom, ktoré boli podané na DVD nosičoch (2) v lehote 31. marca 2006 budú doložené úradné záznamy o ich podaní na súd v uvedenej lehote s odvolaním sa na evidenčné číslo Spr. ako návrhy podané v lehote,*
- zmluva o postúpení pohľadávok (cca 6500 strán) bude len na DVD nosiči,*
- v predložených DVD nosičoch je približne 3600 návrhov,*

- v písomnej forme budú predložené v druhej polovici augusta 2006 cca 50 návrhov a následne podľa osobného kontaktu v určitých lehotách budú predkladať ďalšie návrhy. “

Podľa vyjadrenia, okresný súd eviduje ku dňu podania predmetného vyjadrenia 53 písomných podaní sťažovateľky „... a na podania, ktoré neboli písomne doplnené v zmysle Dohody uzatvorenej na pracovnom stretnutí zo dňa 02. 08. 2006 súd neprihliadal“.

Súčasne okresný súd poukázal na prebiehajúce konanie, ktoré je okresným súdom vedené pod sp. zn. 7 C 144/2006 - „Slovenský rozhlas c/a B. L., a. s. o určenie neplatnosti zmlúv“.

Na základe žiadosti ústavného súdu sa k písomnému stanovisku okresného súdu vyjadril právny zástupca sťažovateľky listom z 2. februára 2009, v ktorom okrem iného uviedol:

„... Nie je pravdou, že by zástupcovia spoločnosti L. a. s. na pracovnom stretnutí, ktoré sa konalo 02. 08. 2006 so zástupcami Okresného súdu Bratislava I uzatvorili akúkoľvek dohodu o spôsobe predkladania návrhov na začatie občianskeho súdneho konania prvotne podaných elektronickou formou na DVD nosičoch dňa 31. 03. 2006 a 24. 07. 2006. Pri pracovnom stretnutí sa nepísal žiadny záznam. Tvrdíme, že k spracovaniu záznamu došlo neskôr (po uskutočnenom stretnutí a podľa predstáv porušovateľa) bez prítomnosti ktorejkoľvek súdom spomínanej osoby zastupujúcej záujmy sťažovateľa (D. P., M. M., M. P.). Sťažovateľ sa o existencii záznamu dozvedel až po jeho doručení ústavným súdom. Žiadny zo zástupcov sťažovateľa predmetný záznam nepodpisal a preto nie je možné vyvodiť fakt, že sťažovateľ s obsahom záznamu súhlasil a prejavil vôľu riadiť sa pravidlami ustanovenými v jeho obsah. Sťažovateľ na pracovnom stretnutí dňa 02. 08. 2006 neuzatvoril žiadnu dohodu. Z predloženej kópie záznamu je zrejmé, že je podpísaný len pracovníčkou súdu Ing. J. K. Sťažovateľ vnímal stretnutie konané 02. 08. 2006 ako neformálne a informatívne (keďže k 02. 08. 2006 bol OS BA I vo vzťahu k návrhom zo dňa 31. 03. 2006 päť mesiacov nečinný). Sťažovateľ mal v úmysle poskytnúť súdu rady a skúsenosti so spracovávaním elektronických podaní. Pre nepripustné, s Občianskym súdnym poriadkom nezlučiteľné podmienky, ktoré si kládol porušovateľ vo vzťahu k prijímaniu a spracovávaniu podaní (pozri napr. obsah záznamu) došlo k zmareniu

aktivity sťažovateľa a jeho spolupráca s porušovateľom ostala v rovine zákonom stanovených práv a povinností.

... Okresný súd Bratislava I podľa vyjadrenia z 04. 09. 2008, sp. zn.: Spr 783/08 eviduje od spoločnosti L. a. s. cca 50 podaní z roku 2006 (použitie odhadu svedčí o dezorientácii súdu a jeho zákonne nesúladnom postupe pri evidencii návrhov sťažovateľa). Je však len náhodou, že odhadovaný počet sa zhoduje s odhadovaným počtom návrhov, ktoré mali byť súdu podané v písomnej forme na základe posledného bodu záznamu. Sťažovateľ trval a stále trvá na svojom elektronickom podaní, ktoré uskutočnil dňa 31. 03. 2006 a 24. 07. 2006 zákonným spôsobom podľa ust §42 ods. 1 OSP platnom v čase podania. Okresnému súdu Bratislava I nedoručil sťažovateľ opakovane žiadne návrhy v písomnej podobe. Tvrdenia Okresného súdu Bratislava I o postupe sťažovateľa podľa dohody obsiahnutej v zázname sú nepravdivé. Všetky návrhy, ktoré eviduje porušovateľ (53) mu boli postúpené z dôvodu miestnej príslušnosti okresnými súdmi s obvodom v Bratislave. ...

... Z prílohy č. 2 (zoznam aktívnych vecí), ktorú poskytol porušovateľ nevyplýva ako to tvrdí Okresný súd Bratislava I, v akom stave sa nachádzajú aktívne konania. Len pri siedmich konaniach je uvedený dátum ich prerušenia. Ako je to z ostatnými 33 konaniami porušovateľ zatajil. Na tomto mieste je však potrebné opäť upozorniť na skutočnosť, že všetkých 53 vecí uvedených v prílohe č. 2 a č. 3 ide nad rámec podaných 4.965 návrhov, pretože sú to postúpené veci z okresných súdov s obvodom v Bratislave. Na tieto konania sťažovateľ v ústavných sťažnostiach nepoukazuje. Porušovateľove vyjadrenie neprinieslo vo vzťahu k otázke prietahov v konaniach označených v ústavných sťažnostiach žiadnu odpoveď. ...

... Dňa 30. 01. 2009 sme zobrali na vedomie skutočnosť, že došlo k ukončeniu sporového konania vedeného pred Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn.: 7 C 144/2006 medzi žalobcom S., B. a žalovaným L., a. s., B. o určenie neplatnosti zmlúv a o vzájomnom návrhu žalovaného. Krajský súd Bratislava ako odvolací súd na návrh žalobcu zastavil odvolacie konanie uznesením zo dňa 19. 01. 2009, sp. zn.: 4 Co 292/08. V spojitosti s tým nadobudol právoplatnosť rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 20. 10. 2008, sp. zn.: 7 C 144/2006 k 05. 11. 2008.“

Listom z 2. februára 2009 sp. zn. Rvp 20786/08 predsedníčka okresného súdu oznámila, že:

„Generálna riaditeľka S. PhDr. M. Z., prípisom zo dňa 7. 11. 2006, ktorý bol doručený súdu dňa 13. 11. 2006 požiadala, aby Okresný súd prerušil konania vo veci navrhovateľa B. L., a. s., voči dlžníkom, ktorí boli žalovaní z titulu nezaplatenia koncesionárskych poplatkov.

Táto žiadosť bola zaevidovaná do registra Spr. pod číslom Spr. 3753/06. Fotokópia tejto žiadosti bola založená do každého spisu, v ktorej bola spoločnosť B. L., a. s., navrhovateľom.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K spojeniu vecí na spoločné konanie

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevylučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa u neho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným ustanovením § 31a uvedeného zákona je možné v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane ustanovenie § 112 ods. 1 OSP.

Vzhľadom na právnu a skutkovú súvislosť (totožnosť) sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 20786/08 až Rvp 25750/08 vyplývajúcu z ich obsahu, ako aj vzhľadom na totožnosť v osobe sťažovateľky a okresného súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, ústavný súd uplatniac citované právne normy rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

2. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, I. ÚS 65/04, I. ÚS 182/06).

O zjavnej neopodstatnenosti s'ťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil s'ťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou porušenie ktorých sa namietalo prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú s'ťažnosť preto možno považovať aj tú s'ťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Zjavná neopodstatnenosť s'ťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí aj pre právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) môže podľa judikatúry ústavného súdu vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, pre ktoré je typické, že zodpovednosť za riadne začatie, priebeh a výsledok súdneho konania je predovšetkým na žalobcovi, ktorý sa domáha súdnej ochrany (IV. ÚS 250/04).

Takým konaním v občianskoprávných veciach je sporové konanie, v ktorom je žalobca povinný nielen tvrdiť, ale aj preukazovať splnenie všetkých hmotno-právnych a procesných predpokladov opodstatnenosti jeho nárokov (§ 6, § 79 a § 120 ods. 1 OSP). V takomto druhu civilného procesu je žalobca povinný bezo zvyšku splniť aj ostatné zákonom ustanovené predpoklady na prístup k súdnej ochrane (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), ku ktorým patrí splnenie všetkých predpokladov prípustnosti žaloby, a to vrátane zaplatenia súdnych poplatkov. Podľa názoru ústavného súdu ak žalobca nesplní tieto predpoklady prípustnosti jeho žaloby, nemožno dobu, počas ktorej nie sú tieto predpoklady splnené v dôsledku jeho nečinnosti alebo nesprávnej či oneskorenej činnosti úkonov,

považovať za dobu zbytočných prietáhov, ktorú treba pričítať na ťarchu konajúceho súdu (IV. ÚS 250/04).

Podstata námietok sťažovateľky spočíva v jej tvrdeniach, že v konaniach o jej návrhoch na vydanie platobných rozkazov, ktorými sa voči konkrétnym fyzickým osobám alebo právnickým osobám domáhala zaplata presne špecifikovanej finančnej sumy, síce nezaplatila súdny poplatok, pretože vzhľadom na elektronickú podobu jej podaní nemohla zaplatiť súdne poplatky v kolkových známkach, a preto splnenie poplatkovej povinnosti podmieňuje výzvou okresného súdu, ktorý je však podľa nej v tomto smere nečinný.

V uvedenej súvislosti sťažovateľka v sťažnostiach uviedla: *„Sťažovateľovo tvrdenie o absolútnej nečinnosti porušovateľa obstoí aj preto, že prvotným úkonom, ktorý súd z dôvodu hospodárnosti po podaní návrhu spravidla vykoná je výzva na zaplata súdneho poplatku v stanovenej výške na určený účet súdu. Sťažovateľ do dňa spísania tejto sťažnosti nebol vyzvaný na zaplata súdneho poplatku.“*

Podľa § 5 ods. 1 písm. a) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“) poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa § 8 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch poplatok za podanie návrhu alebo žiadosti, poplatok za uplatnenie námietky zaujatosti v konkurznom konaní alebo reštrukturalizačnom konaní podľa osobitného predpisu a poplatok za konanie o dedičstve je splatný vznikom poplatkovej povinnosti.

Z citovaných ustanovení zákona o súdnych poplatkoch je zrejmé, že bolo predovšetkým primárnou povinnosťou sťažovateľky, ktorá žalobou iniciovala spor, splniť všetky zákonné predpoklady, a teda aj poplatkovú povinnosť nevynímajúc, tak aby sa konanie vôbec mohlo začať, a potom ďalej plynulo pokračovať.

Ako vyplýva z obsahu sťažnosti sťažovateľka po podaní elektronických návrhov na začatie jednotlivých konaní s okresným súdom komunikovala, je teda zrejmé, že mala možnosť a mohla v danej súvislosti okresný súd požiadať aj o oznámenie platobných údajov, na základe ktorých by si mohla splniť svoju poplatkovú povinnosť v lehote a za podmienok ustanovených zákonom o súdnych poplatkoch. Tento názor ústavného súdu podporuje aj skutočnosť, že vzhľadom na množstvo sťažovateľkiných žalôb podaných okresnému súdu v krátkom časovom úseku za sebou nebolo technicky možné od okresného súdu očakávať, že v každej jednotlivéj veci iniciatívne vyzve sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku bez akejkoľvek aktívnej a efektívnej ingerencie zo strany samotnej sťažovateľky.

V danej súvislosti neobstojí ani argumentácia sťažovateľky o jej neznalosti o konkrétnej výške súdneho poplatku za návrhy na podanie platobných rozkazov, pretože v prílohe zákona o súdnych poplatkoch označenej ako „*Sadzobník súdnych poplatkov*“ v položke č. 1 bode 5 je explicitne upravený postup pri určení výšky súdneho poplatku (zo žalovanej sumy) za návrh na vydanie platobného rozkazu.

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľka postupovala od začiatku konania v daných veciach až dosiaľ tak, že to nezodpovedá zákonným požiadavkám na jej náležitú aktívnu súčinnosť so súdom (§ 6 OSP). Jej podiel na spomalení konania v daných veciach bráni záveru, že v predmetných konaniach došlo k zbytočným priet'ahom.

V posudzovaných konaniach ústavný súd prihliadol aj na ďalšiu podstatnú skutočnosť, a to, že sťažovateľka žalobami podanými okresnému súdu vymáhala pohľadávky, t. j. majetkové práva, vo vzťahu ku ktorým nebola ich originálnym nadobúdateľom. Tieto pohľadávky jej boli postúpené S. B. (ďalej len „slovenský rozhlas“). Na okresnom súde prebiehalo od 12. októbra 2006 pod sp. zn. 7 C 144/2006 konanie o žalobe slovenského rozhlasu proti sťažovateľke o určenie absolútnej neplatnosti Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok, ako aj určenia neplatnosti ďalších súvisiacich (tzv. realizačných) zmlúv, na základe ktorých malo dôjsť k postúpeniu uvedených

pohľadávok na sťažovateľku. Priebeh a výsledok tohto konania mal zásadný význam pre rozhodnutie okresného súdu vo veciach sťažovateľkou uplatňovaných pohľadávok, pretože sa v ňom riešila otázka jej vecnej aktívnej legitímácie týkajúca sa týchto pohľadávok vymáhaných na základe elektronických podaní. Skutočnosť o tomto prebiehajúcom spore oznámila okresnému súdu riaditeľka slovenského rozhlasu listom zo 7. novembra 2006, ktorým súčasne žiadala, aby okresný súd prerušil konania o návrhoch sťažovateľky (žiadosť bola okresným súdom zaevidovaná pod sp. zn. Spr. 3753/06).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na obrovské množstvo žalôb (4965 žalôb) prihliadol na skutočnosť, že zo strany okresného súdu došlo k faktickému prerušeniu konaní.

Bezprostrednou príčinnou pretrvávania stavu právnej neistoty sťažovateľky týkajúcej sa ňou uplatňovaných majetkových práv preto nie je namietaná akákoľvek bezdôvodná nečinnosť okresného súdu vo veciach jej elektronických podaní, ale skutočnosť, že v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 7 C 144/2006 (konanie o návrhu slovenského rozhlasu ako žalobcu proti sťažovateľke o určenie absolútnej neplatnosti právnych úkonov, na základe ktorých malo dôjsť k postúpeniu pohľadávok, t.j. absolútnej neplatnosti Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok, ako aj určenia neplatnosti ďalších súvisiacich zmlúv uzatvorených so sťažovateľkou), ktoré začalo po podaní elektronických podaní sťažovateľky, sa riešila predbežná otázka dôležitá pre rozhodnutie o týchto elektronických podaniach. Predpokladom aktívneho procesného postupu okresného súdu smerujúceho k meritórnemu prerokovaniu a rozhodnutiu o sťažovateľkou uplatňovaných majetkových nárokoch teda bolo až právoplatné skončenie konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 7 C 144/2006 o otázke platnosti postúpenia sporných pohľadávok.

Konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 7 C 144/2006 bolo skončené vyhlásením rozsudku z 20. októbra 2008, ktorým okresný súd zamietol žalobu slovenského rozhlasu voči sťažovateľke o neplatnosti Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok, pričom po zastavení odvolacieho konania Krajským súdom v Bratislave rozhodnutím

sp. zn. 4 Co 292/08 z 19. januára 2009 z dôvodu späťvzatia odvolania slovenského rozhlasu nadobudlo rozhodnutie okresného súdu právoplatnosť a vykonateľnosť 5. novembra 2008.

Samotná existencia sporu „o *vlastníctvo uvedených pohľadávok*“, ktorý sa riešil pred okresným súdom pod sp. zn. 7 C 144/2006, zároveň relativizuje sťažovateľkino tvrdenie o obmedzení jej vlastníckych práv v dôsledku neskončenia konaní vedených na základe návrhov podaných elektronickou formou, keďže do právoplatného skončenia predmetného konania, t. j. do 5. novembra 2008, nebolo zrejmé, či sťažovateľkou uplatnené pohľadávky patria do jej majetku, a teda do tej doby o tom nemohol rozhodnúť ani okresný súd.

Už uvedené skutočnosti viedli ústavný súd k záveru, že sťažnosť sťažovateľky je zjavne neopodstatnená, preto ju už po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol, tak ako to je uvedené v bode 2 výroku tohto uznesenia.

Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd nie je súdom skutkovým, neriešil, resp. nekonfrontoval ani rozporuplnosť v tvrdeniach okresného súdu a sťažovateľky o výsledkoch, resp. výstupoch z ich pracovného stretnutia, ktoré malo ovplyvniť ich nasledujúce správanie v súvislosti s elektronickými podaniami sťažovateľky.

Ústavný súd zároveň poukazuje aj na skutočnosť, že niektoré sťažnosti sťažovateľky nespĺňali zákonom predpísané náležitosti, konkrétne k sťažnosti nebolo priložené splnomocnenie právneho zástupcu sťažovateľky (Rvp 25747/08), splnomocnenie právneho zástupcu sťažovateľky nebolo podpísané (Rvp 23765/08, Rvp 24205/08, Rvp 25149/08, Rvp 25155/08, Rvp 25750/08 a Rvp 24063/08), sťažnosť sťažovateľky nebola podpísaná (Rvp 24205/08).

Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá, tak ako to je uvedené v bode 2 výroku tohto rozhodnutia, ústavný súd nevyzval sťažovateľku na odstránenie uvedených nedostatkov.

Keďže rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia a úhrady trov konania je podmienené vyslovením porušenia práv alebo slobôd s'ťažovateľky (§ 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tejto čast'ou s'ťažnosti, ktorou sa s'ťažovateľka domáhala ich priznania, nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. februára 2009